

meget vigtige Grunde tilstede, for at Thinget saaledes skulde fravige de Ansøgnelser, som man vedkjendte sig i 1857.

Naar der fremdeles i § 3 er bestemt, at den nye Skatteansættelse tillige med den Bestattedes Antegnelse skulde indsendes til Stadfæstelse af Indenrigsministeriet, saa er der af den ærede Forslagsstiller bemærket, at han i denne Indsendelse vilde finde en Betyggelse for vedkommende Skattehæder; men en saadan Henviisning til Indenrigsministeriet ligger ganske udenfor de Grundtanke, der indeholdes i den kjøbenhavnske Skattelov, og det forekommer mig heller ikke, at man har Anledning til paa en saadan Maade at træffe en særegen Betyggelse ligeoverfor vedkommende Communer, der vistnok ikke i den Henseende bør behandles med en særlig Mistro. Naar der endelig er antydet, at disse Skattebidrag efterat være stadfæstede af Indenrigsministeriet skulde være uforanderlige for de følgende 5 Aar, saa ere disse Udtryk vistnok meget uklare; thi Tanken kan dog umulig være den, at denne Skat, istedetfor som ellers at paalignes for 1 Aar, her i dette Tilfælde skulde gjælde for 5 Aar, hvilket i og for sig ikke vilde være stemmende med de almindelige Regler for Skatteforholdene, ligesom det ogsaa vilde efterlade Tvivl om, hvorledes der skulde forholds, naar vedkommende Næringsbruger i Løbet af de 5 Aar skulde dø. I saa Tilfælde synes det dog urimeligt, at Skatten skulde hvile som en Gjældspost paa hans Bo. Desuden vilde det ogsaa stride mod ganske almindelige Regler, hvis en saadan Skat skulde blive ved at gjælde for de 5 Aar, uagtet vedkommende Næringsbruger forlod Kommunen eller det District, som der her er Spørgsmaal om at beskatte paa en særegen Maade. I Hensehold til samtlige disse Betragtninger kan jeg ikke finde, at den ærede Forslagsstiller ved Forslaget, saaledes som det foreligger for os her, kan anses for at have fyldstgjort den Tanke, han dog vistnok har havt, om fuldkommen at ordne Forholdet i Kjøbstædecommunerne ved Ophævelsen af Næringsfattens, og jeg troer saaledes ikke, at jeg seer mig istand til at kunne give min Stemme til en videre Forhandling af denne Sag.

Indenrigsministeren ad interim: Den ærede sidste Taler har for en stor Deel anført de Bemærkninger, som jeg ogsaa fra min Side havde at gjøre med Hensyn til Lovforslaget, medens jeg dog med Hensyn til enkelte Punkter er af en fra hans afvigende Mening. Det første Punktum af § 1 siger ganske simpelt, at Næringsfattens skal hæves; men Paragraphen giver ingen Bestemmelse om, hvorledes det manglende Beløb derefter skal tilveiebringes, og i saa Fald vil det da efter de gjældende Regler gaae over paa Grunden. Nu indeholder vistnok det andet Punktum af Paragraphen en Bemyndigelse for Indenrigsministeriet til at træffe Bestemmelser med Hensyn til Paaligningen af det Beløb, som det vil blive nødvendigt at paaligne, naar Næringsfattens hæves, men dette Punktum gjælder kun, forsaavidt man hæver Næringsfattens inden den 1ste Januar 1862, hvorimod der ikke findes nogen Regel for, hvorledes der skal forholds efter den 1ste Januar 1862. Jeg maa med den sidste ærede Taler være enig i, at det, naar der i selve Kjøbstaden er en Skat efter Formue og Leilighed, ikke gaaer an at indføre en Indkomsskat for dem, der boe udenfor Kjøbstaden, thi for at paalægge Indkomsskat vilde der udbræves den hele Række af gjennemgaaende Bestemmelser, som vi jo have lært at kjende ved Behandlingen af Loven for Kjøbenhavn. — § 3 maa jeg bestemt modsætte mig, thi vil man hæve Næringsfattens, saa maa man ogsaa hæve den for dem, der boe udenfor Byen, og at sige, at de skulde svare Indkomsskat, forekommer mig at være aldeles urigtigt. Det kan jo meget godt være, at disse Næringsbrugere udenfor deres Næring have privat Formue, have Eiendomme, og de ville da, saaledes som Loven her er affattet, komme til at svare Skat deraf til vedkommende Commune, uagtet de efter Loven af 29 Decbr. 1857 kun skulde statte af af deres Næring. Jeg siger altsaa, at vil man hæve Næringsfattens, maa man ogsaa hæve den for dem, der boe i en vis Afstand fra Byen, uden at man tør vente at faae Erstatning i en Skat, der hviler paa et ganske andet Grundlag, nemlig Indkomsskatten.